

SANT JOSEPMARIA ESCRIVÀ DE BALAGUER

Basílica de Santa Maria d'Igualada /// 26-6-2014

Amb goig celebrem la festa de sant Josepmaria Escrivà, en aquesta basílica de Santa Maria. La festa d'un sant sempre ens omple de goig, perquè ens parla d'una humanitat com la nostra que, per gràcia de Déu, és viscuda amb plenitud en la seva vocació humana i cristiana. Tots els sants ens aporten quelcom que ens ajuda a seguir caminant, sense defallir. La santedat és possible! Un món millor és possible! Les famílies poden viure en l'harmonia de l'amor de Déu!

1. Els sants obren nous camins i donen, amb els seus ensenyaments però sobretot amb la seva vida, noves llums per a poder entendre la Paraula de Déu, aprofundint així en les riqueses del tresor de l'Evangeli. Cada sant, com digué el papa Benet XVI, és com un raig de llum que surt de la Paraula de Déu (Benet XVI, *Verbum Domini*, 48). I el mateix papa prosseguia afirmant que, en el cas de sant Josepmaria Escrivà, la seva llum és la predicació de la vocació universal a la santedat (ibídem). Efectivament, Déu el va escollir per a ser precursor i pioner d'aquesta crida de tot batejat a viure plenament com a fill de Déu en les circumstàncies de cada dia. Ell ensenyava: «Fills meus, on hi ha els vostres germans, on hi ha les vostres aspiracions, el vostre treball, els vostres amors, allí hi ha el lloc del vostre trobament quotidià amb Crist. És enmig de les coses més materials de la terra on ens hem de santificar, servint Déu i tots els homes.» Aquesta intuïció no és fruit de la seva intel·ligència, sinó del do de la gràcia que Déu li concedia el 2 d'octubre de l'any 1928, mentre feia exercicis espirituals, dia en què li fa veure l'Opus Dei i la seva missió específica, que és promoure entre homes i dones de tots els àmbits de la societat un compromís personal de seguiment del Crist, d'amor a Déu i al proïsme i de recerca de la santedat en la vida quotidiana. Des de l'any 1928 sant Josepmaria Escrivà es lliurà en cos i ànima a l'acompliment de la missió fundacional que havia rebut; tot i això, ell no es considera un innovador ni un reformador, ja que està convençut que Jesucrist és l'eterna novetat i que l'Esperit Sant rejuveneix contínuament l'Església, al servei de la qual Déu ha suscitat l'Opus Dei.

Amb aquesta llum sant Josepmaria invita a una relectura del text del llibre del Gènesi i de l'evangeli que han estat proclamats fa uns instants. En el relat de la creació que hem escoltat, sant Josepmaria descobreix la il·lusió amb què Déu posa el món en mans de l'home i la dona, i els fa l'encàrrec joiós de continuar la creació amb el seu treball i la seva creativitat, bo i desenvolupant una societat segons el voler de Déu, on cada persona visqui segons la dignitat que li pertoca. Si bé el pecat original ferirà el cor de l'home, aquest pecat no esborra la imatge de Déu que hi ha impresa en el cor ni tampoc revoca la responsabilitat que ha donat a la persona de continuar la creació. És la gràcia redemptora de Crist en el cor del creient la que fa possible l'obra de l'home continuant la creació amb el treball i l'amor.

En aquest sentit, sant Josepmaria gaudeix contemplant com Jesús s'acosta als pescadors mentre tenen les mans netejant i arrançant les xarxes després d'una nit de treball intens, capficats pel fruit del treball. En aquest context, Jesús s'acosta, els parla, els crida a seguir-lo i els obre nous horitzons d'apostolat, és a dir, d'anunciar i proposar a tots els homes l'amistat amb Déu. La seva vida adopta un nou sentit, totalment insospitat fins aquell moment per a ells.

Sant Josepmaria veu com aquella platja de Genesaret es perllonga al llarg dels segles. Avui tots nosaltres som en aquesta platja! També el Senyor se'ns acosta i ens

cria enmig de les coses que configuren la nostra vida amb aquesta doble dimensió d'una única crida: ser amics de Déu i ser apòstols. L'actualitat d'aquest missatge ens fa veure el sant pare Francesc, que renova la crida a ser deixebles missioners amb força en la seva exhortació *Evangelii gaudium*.

Com digué sant Josepmaria: «Voler aconseguir la santedat, malgrat els errors i les misèries personals, que duraran mentre visquem, significa esforçar-se, amb la gràcia de Déu, a viure la caritat [...]. La caritat no és una cosa abstracta; vol dir donar-se realment i totalment al servei de Déu i de tots els homes; d'aquest Déu que ens parla en el silenci de l'oració i en la remor del món; d'aquests homes l'existència dels quals s'entrecrua amb la nostra. [...] La caritat exigeix de viure la justícia, la solidaritat, la responsabilitat familiar i social, la pobresa, l'alegria, la castedat, l'amistat... Hom veu de seguida que la pràctica d'aquestes virtuts mena a l'apostolat!» (*Converses amb Mons. Escrivà*, 62).

La resposta de fe a la crida de Déu és una qüestió d'amor; per tant, d'alegria. Avui com sempre, l'egoisme, la por, la comoditat, la pressió social sovint ens volen fer creure que la fe és una cosa del passat. Però no, en aquesta nova època de la història Jesús continua viu en l'Església, viu enmig del món, ben a prop de tota persona per parlar-li al cor. L'anunci de l'Església és clar i ha de ressonar sempre en el nostre cor i en el cor dels nostres germans, des dels nostres llavis d'apòstols: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164). Només en Jesucrist trobem la veritable plenitud i l'autèntica llibertat.

2. Un fundador té la missió d'obrir camins. Però seguir el camí obert vol dir seguir Jesús. Per això seguir les petjades d'un sant demana també posar en joc la llibertat personal, els dons i qualitats rebuts, llançar-se posant-nos en mans de Déu; implica arriscar-se, equivocar-se, recomençar. Això en la vida matrimonial, en la feina, en l'amistat, en tota mena de vocacions dins l'Església.

En aquest sentit, és bonic de veure la vida del venerable Álvaro del Portillo, de qui enguany celebrem el centenari del naixement i que, si Déu vol, el pròxim 27 de setembre serà beatificat. És un exemple que ens mostra com la crida a la santedat no és «fer fotocòpies» del fundador, sinó que l'Esperit Sant fa «obres úniques». Don Álvaro era molt diferent de caràcter respecte al fundador; però veiem que, quan un es decideix a seguir Déu amb generositat, troba la felicitat pròpia i fa feliços els altres. Veiem que, quan una persona posa les seves qualitats i, per què no?, també les limitacions, en mans de Déu, Déu fa meravelles. D'ell podem aprendre la paraula fidelitat. Fidelitat a Déu, fidelitat a la seva vocació, fidelitat als amics. Fidelitat que és expressió de fe. En reiterades ocasions Mons. Álvaro del Portillo va estar a Catalunya i va impulsar amb l'oració i suggeriments molts apostolats. Alguns de vosaltres l'heu conegut personalment. Demaneu al Senyor que us doni la fe que ell va tenir. Ell va confiar en Déu quan a l'Obra hi havia molt poca gent i encara hi havia menys mitjans. Ple de fe, fou roca on el fundador es va recolzar; serví generosament l'Església amb treball abnegat durant el Concili Vaticà II; impulsà nous apostolats i centres socials a favor dels desvalguts. Al final de la seva vida pogué veure molts somnis acomplerts: l'Obra en molts nous països en els cinc continents, una forma jurídica adequada i tants fruits d'amor i de servei, malgrat la fragilitat humana. Si el seu temperament humil amagava molta de la seva feina, ben aviat l'Església, proclamant-lo beat, posarà tot aquest patrimoni espiritual a l'abast de molts perquè el tinguin com a model i com a intercessor.

3. *Tira mar endins i caleu les xarxes per a pescar*, va dir Jesús a aquells pescadors vora el llac de Genesaret. L'Església avui ens convida a tots nosaltres a sortir al carrer per evangelitzar, ens convida a una nova audàcia missionera. És el Senyor qui ens ho mana; és el Senyor qui ens espera en tots els àmbits de la vida: especialment importants són la família, el lleure, la cultura, l'educació... No tingueu por. Visqueu l'amistat amb Jesús en l'oració constant, en l'Eucaristia, en la confessió periòdica... I de la sobreabundància de la vida interior, com deia sant Josepmaria, prendreu forces per a un renovat impuls missioner que sap mirar sense neguit més enllà dels resultats immediats. A la nostra diòcesi, després de cinc anys guiats pel Pla Diocesà de Pastoral *Sigueu sants*, emprenem, fent nostra la invitació del sant pare Francesc, una nova etapa marcada per l'evangelització, per la joia de l'Evangeli. Demanem la intercessió de sant Josepmaria perquè Déu ens faci el do de molts laics sants i evangelitzadors en el si de la societat. També us demano que preguem perquè Déu ens concedeixi religiosos. I ben especialment us demano la pregària per les vocacions sacerdotals, que molts joves es llancin a l'aventura de l'evangelització en aquests nous temps i prenguin el relleu de tants homes valents que tant de bé han fet servint tota mena de persones dels nostres pobles i ciutats.

Que santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, i sant Josepmaria intercedeixin per nosaltres perquè siguem els sants i els evangelitzadors que la nostra Església i la nostra societat necessiten. Amén.